

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 5. De sublimi cognitione Dei, quam Christus Samaritanæ
communicat, & animæ sibi addictæ, sive de cultu Dei in Spiritu & Veritate.
Sicut Spiritus & Veritas sunt indivisibiles, ita si in Spiritu ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

corda & penitiora quæque videat & videnda proponat. *Hic est sermo virum & efficax, & penetrabilior omni gladio accipiti, & pertingens usque ad divisionem animæ ac spiritus, compagum quoque ac medullarum, & discretor cogitationum & intentionum cordis.*

Possesne te hunc celare tam potentem? Possesne te ab illo abscondere? Aut quando etiam posses, vellesne ita latere & celari ut ab oculo tam benigno non videreris?

III. PUNCTUM.

NUNQUAM ergo illustrius se manifestas Christus quam dum anima peccatricis illustrat conscientiam, & peccatum latens ipse manifestat: Quia quæ sunt illustriora signa suæ præsentia, sic manifestat, ut minimè dubitare possit anima quæ se agnoscit peccatricem, quin sit Christus à quo illustratur, cum sit tantæ Bonitatis, tantæ Potentiæ, tantæque Sapientiæ donum, sic illustrari & converti, ut non sit alia Bonitas quam divina, non alia Potentia nec Sapientia quam suprema & infinita quæ hos effectus patrare possit.

Domine, quid est homo quia innotuisti ei, aut filius hominis quia repertus eum? Sic recolendum beneficium justificationis, sic agnoscendus amor divinus quo præveni sumus, sic deprimenda mens in recordatione omnium quibus humiliari & abjici possit. Nec parcendum verbis & actis quibus peccati confessio exprimitur,

& divinæ satisfiat iustitiæ. Contemplabor ut videam quid dicatur mihi; & quid respondeam ad arguentem me. VENITE & revertamur ad Dominum, quoniam ipse cepit, & salvabit nos: percussit & curabit nos: sciemus, sequemurque ut cognoscamus Dominum. CONVERTE me & convertar, quia tu Dominus Deus meus. Postquam enim convertisti me, egi poenitentiam: postquam ostendisti mihi, percussi femur meum. Confusus sum & erubui, quoniam sustinui opprobrium adolescentia mea. ILLE homo qui dicitur IESVS, lutum fecit, & unxit oculos meos: Et abii, lavi, & video. AN non cognoscitis vosmetipsos quia Christus IESVS in vobis est? Nisi forte reprobi estis; Quasi diceret, quid dubitatis in re tam aperta? Potestne dubitari quin Christus adsit præsens quando suæ præsentia tot edit signa? Potestne verò credi sic adesse sic movere conscientiam, sicque ad resipiscendum, animam flectere, & non converti, non compungi? Certè hoc indicaret nimis obduratum pectus, & velut reprobam mentem. *Adhortamini vosmetipsos per singulos dies donec hodie cognominatur, ut non obduretur quis ex vobis fallacia peccati. Participes enim Christi effecti sumus: si tamen initium substantia ejus usque ad finem firmum retineamus: Primos scilicet illos gratiarum motus quibus incipimus subsistere vita spirituali; & quos ad finem firmum retinemus quando perfectè convertimur & in perfecta conversione perduramus.*

Vide in 1. parte, Fer. 3. Hebd. 4. post Epiphani.

Abac. 2.

Osee 6.

Ier. 31.

Ioan. 9.

2. Cor. 13.

Hebr. 3.

FERIA QUINTA.

DE SVBLIMI COGNITIONE DEI QUAM CHRISTUS SAMARITANÆ COMMUNICAT, ET ANIMÆ SIBI ADDICTÆ

Spiritus est Deus, & eos qui adorant eum in spiritu & veritate oportet adorare. Joan. 4.

VERITAS PRACTICA.

Sicut spiritus & veritas sunt indivisibiles, ita si in spiritu & veritate Deum velis adorare, oportet te toto indivisum Dei esse.

RATIO EST, Quia si in spiritu & veritate Deum velis adorare, oportet te perfectè subdicere appetitum rationis, & rationem Deo. *Haynsusius Pars tertia.*

Sed ut perfectè subdicatur appetitum rationi, & rationem Deo, oportet te toto non minus indivisum Dei esse, quàm spiritus & veritas sunt indivisibiles.

Ergo & te talem esse oportet si in spiritu & veritate Deum velis adorare. Quis sanè consideratio multum habere potest momenti ad acquirendam perfectionem.

M m

I. PUN.

I. PUNCTUM.

QUÆSTIONEM à Samaritana propositam sic solvit Christus Dominus. *Mulier crede mihi, quia venit hora & nunc est, quando neque in monte hoc, neque in Ierosolymis adorabitis Patrem. Vos adoratis quod nescitis, nos adoramus quod scimus, quia salus ex Iudæis est: sed venit hora & nunc est, quando veri adoratores adorabunt Patrem in Spiritu & veritate. Nam & Pater tales quærit qui adorent eum. Spiritus est Deus & eos qui adorant eum, in Spiritu & veritate oportet adorare.*

Quæ verba quia sunt valde sublimia & augusta, fusiori egent explicatione; ut verò eorum explicatio sit fructuosior, inferenda est in ipsa propositione veritatis declaratione: cum & re ipsa veritas quæ nunc expendenda proponitur non possit melius declarari quàm ex illorum explicatione verborum. Sic enim habet: *Sicut Spiritus & veritas sunt indivisibiles, ita si in Spiritu & veritate Deum velis adorare, oportet te toto indivisum Dei esse Ratio autem seu declaratio hæc est, quia si in Spiritu & veritate Deum velis adorare, oportet te perfecte subijcere appetitum rationi, & rationem Deo. Quod ut probè intelligatur, vides quam necessario sit explicandum, quid sit in Spiritu & veritate Deum adorare: Sic porò dilucidè explicatur proponendo tibi quatuor genera hominum de quibus Christus loquitur.*

Primi sunt Samaritani, qui tum idola simul & Deum adorabant, falsis quibusdam ritibus contra quos Dominus ait, *vos adoratis quod nescitis*. Secundi sunt Judæi, qui unum & solum Deum vero cultu & à Deo ordinato colebant ex quibus ipse Dominus erat oriundus ac proinde dicebat, *Nos adoramus quod scimus*. Tertij erant futuri Christiani, qui neque ut Samaritani falsis ritibus, neque ut Judæi cruentis & merè corporeis Sacrificiis in templo tantum Ierosolymitano, sed in Spiritu & veritate adorarent. Id est, spirituali cultu qui partim futurus sit internus in virtutibus, & partim externus in eucharistico Sacrificio, eritque magis verum Sacrificium veritate opposita non tantum falsitati Gentilium sed & umbris & figuris Judæorum, qui solis in caeremoniis exterioribus intenti erant & parùm de cultu interno solliciti.

Quartid enimque sunt ex Christianis perfectiores seu perfectioni vacantes, qui non tantum aliquoties in templis quod ceteri omnes faciunt, sed ubique & semper Deum colunt, suo vivendi

modo qui dicitur in Spiritu & veritate: quatenus Spiritui subijcitur caro, & mundus Christo, prout ipse Deus ordinat & ab unoquoque vult fieri. Et hi sunt adoratores seu cultores, & servi Dei quos Pater, id est, ipse Deus quærit, nam sic ut Deus Spiritus est, ita diligit spirituales seu spirituali vita viventes. Sic expressè inter alios sanctus Athanasius, *Veri adoratores, inquit, sunt illi qui fugientes mundum & seculum, sic vivunt ut ipsi de domibus, de corporibus, de operibus, de verbis de cogitationibus templa & Sacrificia faciant.*

At nonne hoc ipsum est quod in propositione dicitur, *Si velis in Spiritu & veritate Deum adorare, oportet te perfecte subijcere appetitum rationi, & rationem Deo?* Sicut enim illa Dei adoratio in Spiritu & veritate, perfecte honorem divini cultus & Christianæ religionis continet: ita hæc perfectio continetur duplici hominis subiectione pro duplici qua constat parte, nempe appetitus, qui est pars inferior subdit rationi, & ratio quæ est Superior se Supremo subdat, id est, Deo. Sic jam supra ex sancto Prospero & aliis Patribus dictum est: *Domine tur vitis ratio, subijcitur corpus animo, animus Deo: & implet a est tota hominis perfectio.* O quanta inde perfectionis commendatio & dignitas qua sic in Spiritu & veritate Deus adoratur qua sic in homine quod Deus quærit, invenit!

II. PUNCTUM.

SED ut subijcias appetitum rationi, & rationem Deo, oportet te toto, non minus ac Spiritus & veritas sunt indivisibiles, indivisum esse Dei; seu, quod idem est, oportet te totum esse indivisum à Deo, oportet te totum, quantum quantum es in animo & corpore, non ex parte tantum, sed ita omnino esse Dei, nihil ut prorsus agas aut cogites quàm quod Deo placeat.

Si enim ex parte aliqua deesse Deo, vel ex parte inferiori deesse vel superiori; nam si utraque pars sua in subiectione contineretur, profecto totus esses Dei, totus esses perfectus ut dictum est, ac proinde totus esses Dei, cum alioquin perfectus non esses, nisi totus illius esses. Unde necessario ex his duobus alterutrum sequitur, vel quod totus sis Dei si perfecte subijcias appetitum rationi, & rationem Deo: vel si non sis totus Dei, non perfecte compleas subiectionem illam utriusque partis; subtractio quædam est, *subtractionis es filius*, ut ait Apostolus:

Quod

Matr. 10. Quod si subtraxeris se, non placebit anima mea. Nos autem non sumus subtractionis filii in perditionem, Quasi diceret, toti sumus Dei nostri, sicut filii sunt toti patris, aut si aliquid de toto illo subtraheremus, non essemus illius toti; & perinde periremus ac si penitus non essemus Dei. Quia videlicet sicut si Spiritus humanus divideretur, totus periret, aut sicut si esset divisa veritas jam non esset veritas, sed mendacium & falsitas, ita planè si vel ex aliqua tantum parte desis Deo, totus deinde deeres; vel illum totus relinques, vel te ille totum abjiciet, quia non te vult ex parte aliqua, sed te totum. **Ex toto corde tuo, ex tota anima tua: ex tota mente tua: ex totis viribus tuis: ex tota virtute tua: ex tota fortitudine tua.** Non aliter reperies expressum primum mandatum quam ex toto, unde si aliquid demas, jam non explēs mandatum.

Dividatur infans. inquebat falsa mater: at verò vera, **Non dividatur.** Obsecro Domine **date illi infantem vivum, & nolite interficere eum.**

Sic planè divina bonitas non patitur nos à se dividi: nos ita totos sibi vult esse, ut non aliter ejus simus quam si simus toti.

O quam longè errant qui tanquam severitatis & justitiæ jugum esset, reformidant quod audiunt de perfecta sui mortificatione; non est id severitatis & justitiæ, sed bonitatis & benevolentia.

III. PUNCTUM.

SICUT ergo Spiritus & veritas sunt indivisibiles, ita si in Spiritu & veritate Deum velle adorare, oportet te totum indivisim Dei esse: Quia oportet te ex utraque tui parte esse subjectum Deo, quod est adorare Deum in Spiritu & veritate, simulque totum illius esse: aut si aliqua ex parte desit illa subjectio, desit & adoratio

in Spiritu & veritate. Jam non secundum veritatem ambulas, jam tu ex illis es de quibus Apostolus: **Qui pereunt, eò quod charitatem veritatis non receperint, ut salvi fiant.**

2. Thess. 2

Vellesne id tibi exprobraretur? Vellesne fugere Deum te quaerentem? Quò tandem ires si ab illo fugeres? Quocumque tandem pergas, te scrius ocyus invenies, sed tua interest ut qualem te quaerit, talem inveniat. Talem autem quaerit ut adores eum in Spiritu & veritate: quod cum perfectè non possis explere nisi totus illius sis, nisi te totum illi subicias, hodie refer ex hac consideratione te tantum obligari ad hanc perfectam subjectionem, quantum obligaris ad adorandum Deum in Spiritu & veritate, quantum obligaris ad colendum Deum cum alios sui Cultores nolit, quantum denique obligaris ad eum animi statum tibi comparandum, qualem quaerit Deus, ne si forte te non inveniat qualem quaerit, neque tu illum talem invenias qualem quaeris. **Cum quaeseris Dominum Deum tuum, invenies eum, si tamen toto corde quaesieris:** Quasi diceret, non enim aliter invenies qualem scilicet quaeris, nisi toto corde quaesieris. Quid est autem toto Dominum corde quaerere, nisi nos totos ipsius esse, nos totos ipsi subjectos, & nos totos quales quaerit? Unde & alibi: **Præbere corda vestra, & animas vestras, ut quaeratis Dominum, Rursumque aptissime: Adanus Dei nostri est super omnes qui quaerunt eum in bonitate, id est, illi subjecti sunt & humilitati sub potenti manu Dei necesse est, qui sic eum quaerunt ut inveniant, aut certe non inveniant.** **Quaeritis Ioan. 7. me, & non invenistis.** **TIMEO,** inquit Apostolus Corinthiis, **ne forte cum venero, non quales volo, inveniam vos, & ego inveniar à vobis, qualem non vultis.** O quam timendum nobis ne sic nobiscum Deus.

Deut. 4

1. Par. 22

1. Esd. 3

Ioan. 7

2. Cor. 12

Vide in 1. parte, Die 4. Januarii. Et in 4. parte, Dominica 17,